

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Bartošové a přísedících PhDr. Soni Haluzové a Jitky Odehnalové v hlavním líčení konaném dne 16. listopadu 2016, **t a k t o :**

Obžalovaný

A. P.,

nar. xxxx v obci Xxxx, okres Xxxx,
starobní důchodce,
trvale bytem Xxxx,

je v i n e n , ž e

1.

dne 16.3.2016 v odpoledních hodinách v Xxxx, v důsledku dlouhodobých neshod se svým xxxxem L. N., nar. xxxx, poté, kdy si mu jeho xxxx H. P. stěžovala, že ji její xxxx opět bezdůvodně slovně napadl, se rozhodl jmenovaného usmrtit a za tímto účelem si do společně

užívaného rodinného domu z blízké garáže přinesl spolu s náboji jednoranovou pistolí ráže 22 Long Rifle domácí výroby, a poté, kdy na kuráž požil alkoholické nápoje, a přivedl se tak do stavu lehkého stupně prosté opilosti, kolem 19:30 hod. v obývacím pokoji v přízemí domu, které užíval L. H., jmenovaného v situaci, kdy poškozený L. H. seděl v křesle zády k němu a sledoval televizi, ho z bezprostřední blízkosti střelil předem nabitou pistolí nejprve do pravé strany temenní krajiny hlavy, poté obešel jeho tělo zezadu, vyhodil z pistole prázdnou nábojnici a znovu ji nabil, podruhé ho střelil do levé strany čelní krajiny hlavy, následně nabil pistolí potřetí pro případ, že by L. H. ještě jevil známky života, avšak když po několika minutách čekání zjistil, že je L. H. mrtvý, od dalšího výstřelu upustil; uvedeným jednáním způsobil L. N. dvě střelná poranění hlavy, tzv. zástřely, a to jednak vstřel na boční ploše pravé temenní krajiny, pokračující střelným kanálem do lební dutiny, pravého čelního mozkového laloku přes pravý zrakový nerv, pravou vnitřní krkavici a turecké sedlo se zasažením dutiny kosti klínové, kde deformovaný projektil zůstal, a jednak vstřel na boční ploše levé čelní krajiny, pokračující střelným kanálem do dutiny lební, levého čelního mozkového laloku přes levý zrakový nerv, levou vnitřní krkavici a turecké sedlo se zasažením místa u kloubního výběžku dolní čelisti vpravo, kde deformovaný projektil zůstal, s následným krvácením pod tvrdou plenu mozkovou, do měkkých plen mozkových a prokrvácením měkkých pokrývek lebních v zasažených oblastech, a s následným otokem mozku, v důsledku čehož L. H. na místě zemřel,

2.

v přesně nezjištěné době v roce 1975 v obci Xxxx, ve Vojenském opravárenském závodu, kde pracoval, si vyrobil střelbyschopnou jednoranovou pistolí ráže 22 Long Rifle s dynamickým úderníkem bez vytahovače a vyhazovače nábojnic, střílející z otevřeného závěru, a tuto s nejméně 12 ks nábojů stejné ráže přechovával, aniž by k jejímu držení vlastnil zbrojní průkaz, a to do roku 1991 v domě rodičů v Xxxx, a poté do 16.3.2016, kdy tato zbraň byla zajištěna policejním orgánem, ve svém bydlišti v Xxxx, aniž by k jejímu držení vlastnil zbrojní průkaz, k čemuž byl podle zákonné úpravy podmínek pro výrobu, držení a nošení střelných zbraní povinen,

t e d y

ad 1)

jiného úmyslně usmrtil s rozmyslem,

ad 2)

bez povolení vyrobil a přechovával střelnou zbraň,

t í m s p á c h a l**ad 1)**

zločin vraždy podle § 140 odst. 2 trestního zákoníku,

ad 2)

přečin nedovoleného ozbrojování podle § 279 odst. 1 trestního zákoníku.

Z a t o s e o d s u z u j e

Podle § 140 odst. 2 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání

13 (třináct) let.

Podle § 56 odst. 2 písm. d) trestního zákoníku se pro výkon trestu zařazuje do věznice **se zvýšenou ostrahou.**

Podle § 70 odst. 1 písm. a/ trestního zákoníku k trestu propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty, a to:

- 1 ks jednoranové pistole domácí výroby ráže 22 Long Rifle bez výrobního čísla
- 1 ks ocelové tyčky
- 7 ks nábojů ráže 22 Long Rifle
- 1 ks mosazné nábojnice s okrajovým zápalem ráže 22 Long Rifle
- 2 ks nábojů a 1 ks vystřelené nábojnice, vše ráže 22 Long Rifle

Podle § 70 odst. 6 trestního zákoníku propadlé věci připadají státu.

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu se obžalovanému ukládá povinnost zaplatit poškozenému – Všeobecné zdravotní pojišťovně ČR, se sídlem Praha 3, Orlická 4/2020, IČ: 41197518 škodu ve 1.727,- Kč.

O d ů v o d n ě n í

A./ Skutková zjištění, právní kvalifikace

Státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Brně podala dne 9.9.2016 u zdejšího soudu obžalobu na A. P., v níž mu kladla za vinu spáchání jednak zločinu vraždy podle § 140 odst. 2 trestního zákoníku a jednak přečinu nedovoleného ozbrojování podle § 279 odst. 1 trestního zákoníku. Skutkovou podstatu žalovaných trestných činů měl obžalovaný A. P. naplnit jednáním, které je v podrobnostech popsáno ve výroku obžaloby, resp. ve výroku tohoto rozsudku.

Krajský soud v Brně, jako soud nalézací, provedl u hlavního líčení dne 2. a 16. 11. 2016 rozhodující důkazy, které mu umožňovaly ustálit skutkový děj do podoby uvedené ve výroku tohoto rozsudku. Lze konstatovat, že i přes dílčí upřesnění skutkového děje, byl v zásadních směrech skutkový děj prokázán v plném rozsahu obžaloby. Z provedených důkazů nalézací soud učinil tato skutková zjištění:

Obžalovaný A. P. se u hlavního líčení dne 2.11.2016 k vlastnímu trestnému jednání, tj. bezprostřednímu usmrcení svého xxxxa L. N., jakož i k výrobě a neoprávněnému držení střelné zbraně doznal. Prakticky shodně vypovídal obžalovaný v procesně řádné výpovědi v přípravném řízení dne 17.3.2016, i když je třeba podotknout, že u hlavního líčení popisoval poněkud jinak detaily, které předcházely bezprostřednímu usmrcení L. N..

U hlavního líčení obžalovaný A. P. ke **skutku ad 1)** uvedl, že předmětného dne 16.3.2016 byl v odpoledních hodinách na svém pozemku, který v rámci rodiny označovali jako tzv. ranč. Cca v 16.15 hod. se zde setkal se svojí xxxx, která byla uplakaná a říkala mu, že byla opět slovně napadena svým xxxxm, tj. poškozeným. Bála se sama vrátit se do rodinného domu, který byl již čtyři roky jejím, přestože bylo třeba zatopit pod kotlem. Obžalovaný uvedl, že šel domů, ve sklepě zatopil a čekal zde asi hodinu. Potom se vrátil znovu na svůj ranč, kde na něj xxxx čekala. Zde nejdříve nakrmil králíky, obstaral slepice a cca v 18.10 hod. až 18.15 hod. spolu s xxxx ranč opustili. V rámci své výpovědi u hlavního líčení, ostatně shodně jako v přípravném řízení, obžalovaný A. P. doznal, že v tomto okamžiku si vzal nelegálně drženou pistoli i s náboji, všechny věci uložil do bílé igelitové tašky a jel sám na kole domů, zatímco jeho xxxx šla kratší cestou. Když přišel do rodinného domu, pak šel přímo do sklepa, aby přiložil pod kotlem, neboť z ranče přivezl tašky se dřevem. Pistoli, podle svého vyjádření, položil na plynový kotel a měl ji pořádkem uloženou v igelitové tašce. Krátce poté, na chvíli prošel domem. Asi v 19.05 hod. se vrátil zpět do sklepa, znovu přiložil v kotli a, jak sám potvrdil u hlavního líčení, poklekl, aby se pomodlil a poprosil Pána boha a Nejsvětější trojici, Matku Boží Panu Marii o radu, co má udělat, jak se má zachovat. Nejvyšší bytost mu však žádnou odpověď nedala, a proto nakonec vstal, vzal pistoli, dal do její komory náboj a šel do kuchyně v přízemí domu. Vedle je obývací, v němž seděl jeho xxxx, tj. poškozený L. H. v křesle a díval se na televizi. U hlavního líčení obžalovaný sám uvedl, že stál ve dveřích a přemítal, co dál. Shodně, jako v přípravném řízení, také uvedl, že pozdravil svého xxxxa slovy „nazdar“. Na rozdíl od své výpovědi z přípravného řízení (č.l. 139) i od své výpovědi, kterou učinil 19.3.2016 v rámci vazebního

zasedání, u hlavního líčení obžalovaný tvrdil, že mu poškozený odpověděl se slovy „vypadni“, což bylo posledním impulzem k tomu, aby obžalovaný natáhl úderník a střílel poškozeného do pravého spánku. Poté, co byla obžalovanému u hlavního líčení předestřena část jeho výpovědi z přípravného řízení (č.l. 137), kde výslovně uvedl, že po jeho pozdravu „nazdar“, xxxx nijak nezareagoval a pořád upřeně zíral na televizi, obžalovaný u hlavního líčení uvedl, že se mu až v průběhu vazby vybavovaly okolnosti, které se týkaly skutkového děje, neboť v rámci prvního výslechu v přípravném řízení i výslechu v rámci vazebního zasedání neuvedl některé skutečnosti přesně, protože byl, podle svého tvrzení, byl nevyspalý, měl deprese a byl v nervovém stresu.

V další části své výpovědi u hlavního líčení pak obžalovaný A. P. dále doznal, že poté, co střílel poškozeného do pravého spánku, obešel ho dokonce z druhé strany a střílel ho do druhého spánku. Hájil se tím, že byl v neovladatelném šílenství, vražedné zuřivosti, tedy v amoku a vůbec neuvažoval, kam spadly nábojnice. Současně však doznal, že nabil třetí náboj do pistole, obešel poškozeného zepředu. Potřetí úderník nenatahoval, neboť bylo zřejmé, že poškozený je mrtev. Obžalovaný mu proto vytáhl ovladač TV, který měl poškozený zastrčený mezi knoflíky své vesty, položil ho na skříňku a také vytáhl ze zásuvky šňůru. Potom odešel do předsíně, aby zavolal na svoji xxxx, která byla v jejich pokoji v patře, že jí zabil xxxx. U hlavního líčení upřesnil svoji výpověď z přípravného řízení (č.l. 139), kdy tvrdil, že čekal asi pět minut dokud si nebyl jistý, že xxxx je skutečně mrtvý, tak, že uvedl, že podle jeho názoru to nebylo pět minut, ale asi dvě až tři minuty. Shodně v obou výpovědích také potvrdil, že žádné stopy na místě nezahlazoval, všechno nechal tak, jak to bylo a nahoře v pokoji požádal xxxx, aby zavolala policii. Celou věc na policii oznámil on sám. O tom ostatně svědčí zvuková nahrávka i písemný přepis telefonátu obžalovaného na policii.

Z hlediska užité právní kvalifikace považuje nalézací soud za významné také vyjádření obžalovaného k okolnostem, které předcházely usmrcení poškozeného a které jej následovaly. V přípravném řízení obžalovaný potvrdil (č.l. 139), že seděl půl hodiny ve sklepě a dospěl k závěru, že musí s tím problémem, tedy s xxxxem, vyrovnat. Chtěl se ho zbavit a tím se zbavit letitého zla. Po předestření této výpovědi z přípravného řízení ve smyslu ustanovení § 207 odst. 2 trestního řádu se obžalovaný hájil tím, že v přípravném řízení takto vypovídal poté, co byl ve vězení, spal velmi málo a byl ze všeho v šoku. Na svoji obhajobu také uvedl, že střelba nepatří mezi jeho oblíbené metody, neboť není žádný mordýř. Ve všech sporných, tj. předestřených třech částech výpovědi obžalovaného, považoval nalézací soud za věrohodné jeho vyjádření, které učinil v procesně řádné výpovědi v přípravném řízení za přítomnosti své obhájkyne. Především je třeba konstatovat, že obžalovaný vypovídal bezprostředně po skutkových událostech, tedy v době, kdy měl minimální časový prostor proto, aby spekoval nad charakterem a možnými důsledky své výpovědi. Logicky tedy vypovídal tak, jak událost proběhla a jak on sám ji vnímal. V této souvislosti považuje soud za podstatné odkázat i na závěry znaleckého zkoumání duševního stavu obžalovaného. Soudní znalec dospěl mj. k závěru, že obžalovaný je schopen zapamatovat si prožitky a vjemy a tyto věrohodně reprodukovat. Sám nemá sklony ke konfabulaci. Kromě toho v přípravném řízení obžalovaný, nejen že nemluvil o tom, že by mu xxxx řekl, aby z pokoje vypadl, ale naopak velmi přesně chování poškozeného popsal. Obžalovaný výslovně uvedl „řekl jsem nazdar, xxxx nijak nereagoval a pořád upřeně zíral na televizi“. Ani v nejmenším se tedy obžalovaný nezmínil o jednoslovném projevu poškozeného, který, podle jeho výpovědi učiněné u hlavního líčení, měl být právě tím spouštěcím momentem, který jej přiměl, aby na poškozeného vystřelil. Za podstatné pak považuje nalézací soud také doznání obžalovaného o tom, že na poškozeného

vystřelil dokonce dvakrát a byl připraven vystřelit i potřetí. Za tímto účelem si také znovu nabídl pistoli. Svoje chování, které předcházelo usmrcení poškozeného, obžalovaný popisuje tak, že bylo zjevně promyšlené a klidné, nikoliv učiněné v šílenství nebo amoku. Za takové situace by logicky spíše měl výpadek paměti nebo svoje vlastní chování popisoval jinak. O úmyslu obžalovaného poškozeného usmrtit, jak bude rozvedeno dále, jednoznačně svědčí i to, že několik minut po druhém výstřelu vedle poškozeného vyčkával, připraven vystřelit potřetí.

Vzhledem k těmto skutečnostem, jakož i k dalším důkazům, které jsou rozvedeny v odůvodnění tohoto rozsudku považoval nalézací soud ve sporných pasážích za věrohodné vyjádření obžalovaného, které učinil v procesně řádné výpovědi v přípravném řízení dne 17.3.2016 (č.l. 135-141), jakož i v průběhu vazebního zasedání dne 19.3.2016 (č.l. 80-81). Obě dvě výpovědi obžalovaný učinil v přípravném řízení za přítomnosti svého obhájce a ke svému úmyslu poškozeného zabít, resp. okamžiku, kdy tento úmysl pojal, v obou výpovědích v přípravném řízení obžalovaný vyjádřil.

Ke skutku popsanému pod **bodem 2.** výroku rozsudku se obžalovaný A. P. doznal v plném rozsahu u hlavního líčení shodně jako v přípravném řízení. Potvrdil, že zajištěnou pistolí, se kterou usmrtil poškozeného L. N., si vyrobil v mládí, když pracoval v podniku Vojenské opravárenské závody Xxxx. Bylo to cca v roce 1975 a pistoli si vyrobil z materiálu, který zde měl k dispozici. Náboje, které do pistole vložil a jimiž poškozeného usmrtil, získal na vojně, kde byl v roce 1970. Vzal si poslední krabičku, v níž bylo cca 25-27 nábojů. K dotazu soudu obžalovaný také potvrdil, že po celou dobu měl pistoli i náboje ve své dispozici. Nejdříve je přechovával v místě svého bydliště v obci Xxxx. Když se oženil a přestěhoval se do Xxxx, měl zde pistoli ve svém nočním stolku. Toto místo bylo volně přístupné, takže si pistoli mohl vzít kdokoliv. Jeho xxxx věděla, že má pistoli i náboje k dispozici. Asi v roce 2010 – 2011 si pistoli vzal na své hospodářství, tj. na tzv. ranč, kde ji měl schovanou na skříni. Po celou dobu, co pistoli držel, byl obžalovaný bez zbrojního průkazu, neboť, jak sám doznal, zbrojní průkaz nikdy neměl.

Stran prvního skutku popsaného ve výroku rozsudku pod **bodem 1.** s doznáním obžalovaného korespondují následující, byť především nepřímé důkazy.

Je třeba konstatovat, že skutkovému ději, tj. usmrcení poškozeného L. N. nebyl přímo přítomen žádný ze svědků. V domě byla v té době pouze xxxx obžalovaného, svědkyně H. P., která byla rovněž vyslechnuta u hlavního líčení dne 2.11.2016. Svědkyně u hlavního líčení, byť nevyužila svého práva odmítnout výpověď, jako xxxx obžalovaného, opakovaně tvrdila, že z jednání obžalovaného, nejen že nic neviděla, ale dokonce ani neslyšela. Shodně jako obžalovaný uvedla, že v době usmrcení L. N., k němuž došlo v přízemí rodinného domu, byla sama již v prvním patře, tedy v místech, které obývala s obžalovaným. Ačkoliv se nejvíce jako zcela věrohodné vyjádření svědkyně o tom, že dvě rány pistolí neslyšela, nemá soud k dispozici žádný důkaz, kterým by toto tvrzení svědkyně vyvrátil. Vlastní střelba, tj. trestněprávně významné jednání obžalovaného, je však zcela spolehlivě prokazována dalšími důkazy, které jsou dále rozvedeny.

Svědkyně H. P. u hlavního líčení uvedla, že už se chystala si jít lehnout, neboť jí nebylo dobře, když za ní obžalovaný, tedy její xxxx, přišel do ložnice, stoupl si dva kroky od ní a řekl jí, že jejího xxxx zastřelil. Když mu nevěřila, tuto skutečnost zopakoval. Svědkyně proto volala svému xxxxovi a také vytočila linku Policie ČR, kam obžalovaný všechny důležité skutečnosti sám oznámil. Svědkyně H. P. v rámci své výpovědi v přípravném řízení (č.l. 181), která byla u hlavního líčení podle § 211 odst. 3 písm. a) trestního řádu čtena, potvrdila,

shodně jako obžalovaný a svědek L. P., že obžalovaný měl doma pistoli, kterou si vyrobil ve svém zaměstnání ve Vojenském opravárenském podniku Xxxx. Pistoli měl nejprve schovanou v ložnici, později si ji uschoval na ranči, ale sama jej nikdy neviděla z pistole střílet a neví ani, kolik nábojů měl k dispozici. Ve zbytku se pak svědkyně vyjadřovala především k rodinným vztahům a okolnostem soužití obžalovaného s poškozeným.

S výpovědí svědkyně H. P. o tom, že to byl právě obžalovaný A. P., který sám usmrcení poškozeného na policii oznámil, koresponduje především zvuková nahrávka tohoto telefonátu, resp. **Přepis záznamu volání na tísňovou linku 158** (č.l. 188-191). Tímto důkazem bylo prokázáno, že dne 16.3.2016 v 19:47,59 hod. volal obžalovaný z mobilního telefonního čísla xxxx na tísňovou linku 158. Hned na úvod telefonátu se sám představil, včetně adresy a jednoznačně uvedl, že zabil svého xxxxa. Následně pak v dialogu s operátorem popsal okolnosti soužití, jakož i skutečnost, že jej zastřelil malorážkou, kterou má již z dob socialismu, neboť si ji sám vyrobil, ale neměl na to oprávnění. Za podstatné, pro posouzení věrohodnosti výpovědi obžalovaného a prokázání jeho úmyslu, považuje nalézací soud vyjádření obžalovaného, kdy na dotaz operátora, zda bude jeho xxxx možné pomoci, obžalovaný sám uvedl „doufám, doufám, že mu nebude pomoci“ (str. 189b). V závěrečné části telefonátu obžalovaný, potvrdil, že poškozeného usmrtil dvěma výstřely do spánku. Shodně jako ve výpovědi z přípravného řízení, kterou nalézací soud považuje za věrohodnou, také v rámci tohoto telefonátu obžalovaný uvedl, že poškozeného pouze pozdravil a poté ho střelil do jednoho spánku a následně do druhého, aniž by popsal jakoukoliv slovní nebo dokonce snad fyzickou reakci poškozeného na jeho pozdrav.

Svědék L. P., xxxx obžalovaného, vyslechnutý rovněž u hlavního líčení dne 2.11.2016 potvrdil, že trestnému jednání obžalovaného bezprostředně přítomen nebyl. O celé události se dozvěděl cca v 19.45 hod., když mu matka volala, oznámila, k čemu došlo a požádala jej, aby k nim přijel. Svědek také potvrdil, shodně jako v přípravném řízení, že z doslechu věděl o tom, že obžalovaný měl mít uloženou ve skřini v ložnici pistoli. Sám se však o to nikdy blíže nezajímal.

S doznáním obžalovaného A. P. v otázce způsobu usmrcení L. N. a použité zbraně pak korespondují další důkazy, zejména výsledky ohledání místa činu a provedené expertizy.

Protokolem o ohledání místa činu, které bylo provedeno dne 16.3.2016 v době od 22.20 hod. do 17.3.2016 do 02.10 hod. bylo prokázáno, že na místě činu byly zajištěny rozhodující kriminalisticky významné stopy. V průjezdu domu č. 481 v Jiráskově ulici v obci Xxxx byla na desce stolu zajištěna bílá igelitová taška, v níž byla jednoranná podomácku vyrobená pistole, kovová tyčka a plastová dóza se 7ks nábojů ráže 22 LR. Jedná se o rozhodující věcné důkazy, které obžalovaný na místě zanechal po spáchání trestného činu, jak ostatně sám potvrdil. V době zajištění v jednoranné malorážkové pistoli byl ještě náboj ráže 22 LR tuzemské výroby v provedení REX. V obývacím pokoji v přízemí v křesle byla mrtvola muže – poškozeného L. N.. Z jeho hlavy byla zajištěna chemická stopa, jako vzorek povýstřelových zplodin z okolí vstřelu vpravo a obdobná stopa, jako vzorek povýstřelových zplodin, z okolí vstřelu vlevo (stopy č. 6, 7 – chemické). Na koberci v bezprostřední blízkosti těla poškozeného byla zajištěna nábojnice ze žlutého kovu (stopa č. 8 – balistická). Dálkový ovladač na televizi byl zajištěn z nábytkové stěny v obývacím pokoji, přičemž na spodní straně ovladače byla zajištěna z červené tekutiny stopa č. 9. Významným věcným důkazem

byly montérkové kalhoty, zajištěné v prostorách oproti schodišti (věcná stopa č. 12), v nichž byly v pravé kapse nalezeny 2 ks nábojů ráže 22 LR s nábojnicemi ze žlutého kovu a šedivými, zřejmě olověnými střelami, jakož i 1 nábojnice ze žlutého kovu deformovaná na ústí (stopa č. 13 – balistická). Veškeré relevantní kriminalisticky významné stopy jsou sepsány v seznamu stop (č.l. 21).

Znaleckým posudkem z oboru kriminalistika, odvětví genetika (č.l. 271-273) bylo prokázáno, že zkoumání byl podroben plošný stěr ze zajištěné pistole (stopa č.1), když byl stanoven úplný smíšený profil DNA, odpovídající nejméně dvěma osobám. Byla zjištěna shoda mezi majoritní složkou tohoto profilu DNA a profilem DNA stanoveným ze srovnávacího vzorku osoby – P. A., RČ: xxxx. Srovnávací vzorek byl zajištěn u obžalovaného dne 8.6.2016 bukalním stěrem z ústní dutiny, což je prokazováno **Protokolem o zajištění biologického vzorku** (č.l. 66). Předmětný znalecký posudek poukázal na skutečnost, že uvedená shoda vzorku z plošného stěru pistole i srovnávacího vzorku (DNA obžalovaného) významně překračuje hodnotu, která je stanovena jako limit pro individuální identifikaci. Lze tedy uzavřít, že na zajištěné pistoli byly prokázány stopy DNA obžalovaného A. P..

Odborným vyjádřením z oboru kriminalistika, metoda pachové identifikace (č.l. 263-265) pak byly prokázány další trestněprávně významné skutečnosti. Především byl zkoumání podroben pachový vzorek obžalovaného (zajištěn z jeho pravého a levého boku viz **protokol o odběru PVO** č.l. 64-65) a srovnáván s otisky pachových stop ze zajištěné pistole a plastové dózy, v níž byly zajištěny rovněž náboje. V obou případech byla zjištěna shoda. Lze tedy uzavřít, že na zajištěné pistoli i na plastové dóze byly prokazatelně zjištěny pachové stopy obžalovaného.

Znalecký posudek z oboru kriminalistika, odvětví daktyloskopie (č.l. 267-269) žádné významné skutečnosti neprokázal. Zkoumání byly podrobeny daktyloskopické stopy zajištěné na této pistoli, na náboji, na gumičce a na kovové tyčce, avšak tyto daktyloskopické stopy nebyly zajištěny v rozsahu vhodném k provedení daktyloskopické expertizy.

Znaleckým posudkem z oboru kriminalistika, odvětví balistika a z oboru chemie, odvětví kriminalistická fyzikálně-chemická expertiza (č.l. 278-291, resp. 389-396) bylo prokázáno, že na místě zajištěná jednoranová pistole ráže 22 Long Rifle bez výrobního čísla a jiných označení, je podomácké výroby. Ve smyslu zákona č. 119/2002 Sb. o zbraních a střelivu jde o krátkou palnou zbraň, která konstrukcí a rozměry koresponduje se zbraněmi definovanými v § 5 písm. c) tohoto zákona, tj. jako zbraň kategorie B.

Pistole byla použita ke zkušební střelbě pěti náboji ráže 22 Long Rifle, přičemž u čtyř nábojů došlo k výstřelu a u jednoho náboje, u něhož k výstřelu nedošlo, se tak stalo pravděpodobně z důvodu slabého nápichu okraje na nábojnici zápalníkem. Náboj ráže R 22 LR, který se původně nacházel z v hlavní této zbraně, je rážově příslušný k předložené pistoli a je výroby S&B Vlašim. Na místě byla zajištěna také ocelová tyčka o průměru 5,0 mm délky 174 cm, která je použitelná k vytlačení vystřelené nábojnice z nábojové komory pistole, a to vsunutím tyčky zepředu hlavně.

Zajištěných 7ks nábojů ráže 22 Long Rifle v plastové dóze je výroby SELLIER&BELLOT Vlašim.

Za významné pak považuje nalézací soud závěry tohoto znaleckého posudku (ad 8, 9 str. 12 posudku) o tom, že dvě předložené nábojnice (stopa č. 8) a nábojnice (stopy č. 13) byly vystřeleny v předložené pistoli. Dvě předložené olovené zdeformované střely ráže 22 Long Rifle zajištěné z těla L. N. při pitvě, předložené společně s olovenými fragmenty střel v plastových miskách, mohly být vystřeleny z hlavně předložené pistole.

Znaleckým zkoumáním byla rovněž zjištěna druhá shoda mezi částicemi nalezenými ve výtěrech nábojnic (stopa č. 8 a č. 13) a hlavně pistole a částicemi nalezenými na olepu z tyčky (stopa č. 1), na montérkách, na stěrech z pravé ruky a na stěrech ze spánku obžalovaného A. P..

Tělo poškozeného L. N., které bylo nalezeno v obývacím pokoji rodinného domu, jak je ostatně prokazováno i fotodokumentací pořízenou při ohledání místa činu (zejména fotografie č. 35-53), bylo podrobeno rovněž znaleckému zkoumání.

Znaleckým posudkem z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství (č.l. 227-233), který byl zpracován po provedené pitvě těla poškozeného, bylo zcela jednoznačně prokázáno, že na těle poškozeného byla zjištěna dvě střelná poranění hlavy, tzv. zástřely. Střelné poranění č. 1 se vstřelem lokalizovaným na boční ploše krajiny temenní vpravo pokračující střelným kanálem do lební dutiny pravého čelního mozkového laloku přes pravý zrakový nerv, pravou vnitřní krkavici a turecké sedlo se zasažením kosti klínové, kde byl deformovaný projektil nalezen. Dále bylo zjištěno střelné poranění č. 2, a to vstřel lokalizovaný na boční ploše krajiny čelní vlevo pokračující střelným kanálem do dutiny lební levého čelního mozkového laloku přes zrakový nerv, levou vnitřní krkavici a turecké sedlo se zasažením místa u kloubního výběžku dolní čelisti vpravo, kde deformovaný projektil zůstal. Soudní znalci potvrdili, že bezprostřední příčinnou smrti poškozeného L. N. bylo zhmoždění a otok mozku při dvojnásobném střelném poranění hlavy charakteru zástřelů. U poškozeného došlo k následnému krvácení pod tvrdou plenu mozkovou do měkkých plen mozkových a prokrvácení měkkých pokrývek lebních v zasažených oblastech. Následkem byl tedy zmíněný otok mozku, v důsledku něhož L. H. namísto zemřel.

Po provedené soudní pitvě znalci uzavřeli, že ke smrti poškozeného došlo dne 16.3.2016 ve večerních hodinách. Tyto závěry korespondují s doznáním obžalovaného, výpověďmi svědků H. P., L. P. i ze zvukovou nahrávkou telefonátu na tísňovou linku 158. Na těle poškozeného znalci nezjistili v typických lokalizacích známky sebeobrany. Charakter střelných poranění hlavy poškozeného připouští možnost, že smrtelná zranění byla způsobena projektily vystřelenými z krátké palné zbraně.

Shodně s výpovědí obžalovaného soudní znalci také lokalizovali hlaveň předmětné zbraně, a to v okamžiku prvého výstřelu tak, že směřovala rámcově zprava do leva, shora dolů, prakticky rovnoběžně s rovinou čelní. V okamžiku druhé výstřelu směřovala hlaveň rámcově zleva doprava, shora dolů a zepředu dozadu. Ústí hlavně nebylo, podle jejich závěrů, v době výstřelů na tělní povrch pevně přiloženo.

Trestněprávně významné jednání obžalovaného A. P. popsané pod bodem 2. výroku rozsudku časově předcházelo jednání, které je popsáno pod bodem 1. a jehož se dopustil 16.3.2016. Obžalovaný A. P. nikdy nevlastnil zbrojní průkaz a neměl tedy povolení k přechovávání střelných zbraní a střeliva. Přesto dlouhodobě jednal trestněprávně významným způsobem tak, že v přesně nezjištěné době v roce 1975 si vyrobil střelbyschopnou jednoranovou pistoli ráže 22 Long Rifle s dynamickým úderníkem bez

vytahovače a vyhazovače nábojnic, střelící z otevřeného závěru. Tato skutečnost byla prokázána jak jeho doznáním, tak výpověďmi svědků H. P. a L. P. a zejména výsledky ohledání místa činu, při němž byla zbraň v místě bydliště obžalovaného zajištěna. Znaleckou expertizou pak bylo prokázáno, že se jednalo o zbraň typu B, jejíž držení a nakládání s ní je přísně regulováno zákonem č. 119/2002 Sb. o zbraních a střelivu, ve znění předpisů následujících. Obžalovaný A. P. neměl zbrojní průkaz, tedy oprávnění k držení této zbraně. Předmětnou zbraň si sám vyrobil a dlouhodobě ji bez povolení přechovával, a to včetně nábojů, které, jak rovněž sám doznal, si opatřil v průběhu vojenské služby, kterou vykonával na počátku 70. let. Nálezací soud tedy uzavřel, že obžalovaný A. P. jednal tak, že bez povolení vyrobil a přechovával střelnou zbraň.

V přímé příčinné souvislosti s jeho jednáním byl porušen zájem společnosti na ochranně bezpečnosti lidí proti možnému ohrožení jejich života a zdraví, které vyplývá z nekontrolovaného držení, nošení nebo výroby střelných zbraní, jejich hlavních částí nebo dílů, střeliva a výbušnin. Tento chráněný společenský zájem je objektem přečinu nedovoleného ozbrojování podle § 279 odst. 1 trestního zákoníku. Nálezací soud tedy učinil dílčí závěr o tom, že obžalovaný A. P. jednáním popsaným pod bodem 2. výroku rozsudku naplnil formální znaky objektivní stránky (jednání, následek a příčinná souvislost mezi nimi) a objektu přečinu nedovoleného ozbrojování podle § 279 odst. 1 trestního zákoníku.

Rovněž v případě rozhodujícího skutkového děje, tj. trestného jednání obžalovaného A. P. popsaného pod bodem 1. výroku rozsudku, dospěl nálezací soud k závěru, že obžaloba byla podána zcela oprávněně, neboť důkazy provedenými u hlavního líčení byly prokázány veškeré rozhodné okolnosti skutkového děje i znaky příslušné právní kvalifikace.

Důkazy provedené u hlavního líčení, s výjimkou dílčí části výpovědi obžalovaného, nebyly nikterak zpochybněny. Nálezací soud proto každý z jednotlivých důkazů mohl zařadit do řetězce důkazů a vzájemně je hodnotit. Po zvážení všech rozhodných okolností dospěl k závěru, že byť nebyly shromážděny a provedeny žádné rozhodující přímé důkazy, s výjimkou doznání ve výpovědi obžalovaného, tvorí nepřímé důkazy ucelený řetězec, který umožňuje učinit spolehlivý závěr o vině obžalovaného, tedy o tom že to byl právě obžalovaný A. P., který dne 16.3.2016 usmrtil svého xxxxa, poškozeného L. N.. Nálezací soud proto stručně rekapituluje, že především obžalovaný se k vlastnímu trestnému jednání sám opakovaně doznal v přípravném řízení i u hlavního líčení. Sám opakovaně potvrdil to, co je podstatné, tj. především, že si v minulosti vyrobil, dlouhodobě držel, zbraň i střelivo. Právě tuto zbraň použil k usmrcení L. N., kterého dvakrát střelil do hlavy, a to vždy z boční strany cca do jeho spánků. Doznání obžalovaného koresponduje s výpovědí jeho xxxx svědkyně H. P., která uvedla, že bezprostředně po činu se jí obžalovaný k trestnému jednání doznal. Oba tyto důkazy jsou pak v souladu i se zvukovou nahrávkou o telefonátu obžalovaného na tísňovou linku č. 158, kde obžalovaný znovu podrobně popsal, jak svého xxxxa usmrtil. S doznáním obžalovaného stran způsobu usmrcení poškozeného L. N. i použitého nástroje (podomácku vyrobené zbraně), korespondují také další důkazy. Jedná se především o výsledky ohledání místa činu, při němž byla předmětná pistole, společně s náboji, zajištěna. Z předmětné pistole, jakož i krabičky, v níž byly náboje uloženy, byly sňaty kriminalisticky významné stopy. Odbornými expertizami pak bylo prokázáno, že na zajištěné pistoli byly nalezeny pachové stopy obžalovaného a také stopy jeho DNA. Při pitvě poškozeného L. N. byly z jeho hlavy vyjmuty dvě střely. Znaleckou expertizou z oboru kriminalistika, odvětví balistika bylo prokázáno, že tyto střely mohly s náboji, které byly na místě činu zajištěny, tvořit celek.

Znalci z oboru soudního lékařství pak popsali zranění L. N., které vedlo k jeho úmrtí a mj. uzavřeli, že obě střely odpovídají pistoli, která byla na místě činu zajištěna. Důkazní význam mají rovněž povýstřelové zplodiny, které byly zajištěny na ruce obžalovaného i na jeho montérkách, které měl v době činu na sobě a odpovídají provedené střelbě, tj. způsobu spáchání trestného činu. Vedle toho byly v kapse montérek zajištěny ještě 2 ks nábojů s nábojnicemi a střelami a 1 ks nábojnice deformované na ústí, což rovněž koresponduje s výpovědí obžalovaného.

Na základě takto provedeného dokazování dospěl nalézací soud k závěru, že trestné jednání obžalovaného A. P. spočívalo v tom, že dne 16.3.2016 v odpoledních hodinách usmrtil svého xxxxa, poškozeného L. N. tak, že jej z bezprostřední blízkosti dvakrát střelil do hlavy nelegálně drženou pistolí. Obžalovaný poškozeného střelil nejprve do pravé strany temenní krajiny hlavy, poté pistoli znovu nabil a podruhé ho střelil do levé strany čelní krajiny hlavy. Jak rovněž sám doznal, nabil pistoli potřetí pro případ, že by L. H. ještě jevil známky života, avšak když po několika minutách čekání zjistil, že je L. H. mrtvý od třetího výstřelu ustoupil.

V přímé příčinné souvislosti s trestným jednáním obžalovaného A. P., tj. se dvěma výstřely, z jednoranné pistole ráže 22 Long Rifle domácí výroby, do hlavy, utrpěl poškozený závažné zranění. Jednalo se o dva tzv. zástřely, tj. jeden vstřel na boční ploše pravé temenní krajiny a druhý vstřel na boční ploše levé čelní krajiny. V důsledku těchto dvou zástřelů došlo u poškozeného k následnému krvácení pod tvrdou plenu mozkovou, do měkkých plen mozkových a prokrvácení měkkých pokrývek lebních v zasažených oblastech a k následnému otoku mozku. Zcela jednoznačně, jak bylo prokázáno znaleckým posudkem z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství, zemřel poškozený L. H., nar. xxxx, přímo na místě dne 16.3.2016.

Trestným jednáním obžalovaného A. P. byl porušen zájem společnosti na ochraně života fyzických osob, který je objektem zločinu vraždy podle § 140 trestního zákoníku a je tímto zákonným ustanovením chráněn. Smrt poškozeného jednoznačně nastala v přímé příčinné souvislosti s trestným jednáním obžalovaného. Nalézací soud považuje za důležité zdůraznit, že život člověka je prvořadou hodnotou, na jejíž ochraně má každá civilizovaná lidská společnost zájem, což je ostatně vyjádřeno v čl. VI. Listiny práv a svobod, která je součástí Ústavního pořádku České republiky. Citované zákonné ustanovení zakotvuje právo každého na život, jakož i to, že nikdo nesmí být života zbaven.

Vedle znaků objektu a objektivní stránky, v případě obou skutkových podstat, se nalézací soud zabýval i jejich dalšími obligatorními znaky. Nezbytným znakem subjektu – pachatele - u každého z trestných činů je jeho věk a jeho příčetnost. Z provedeného dokazování bylo nade vší pochybnost zjištěno, že A. P. byl v době spáchání obou trestných činů zletilý, čímž naplnil podmínku věku vyžadovanou ustanovením § 25 trestního zákoníku. Podmínka příčetnosti pak vyžaduje, aby pachatel v době spáchání trestného činu byl schopen rozpoznat protiprávnost svého jednání a své jednání ovládat (§ 26 trestního zákoníku).

K otázce duševního stavu obžalovaného A. P. byl již ve stádiu přípravného řízení zpracován znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a klinická psychologie, přičemž oba soudní znalci MUDr. Bohumil Navrátil i PhDr. Pavel Kolda byli osobně vyslechnuti u hlavního líčení dne 2.11.2016 a setrvali na závěrech písemně zpracovaného posudku (č.l. 297-329). Těmito důkazy bylo prokázáno, že obžalovaný A. P.

netrpí a ani v době spáchání činu netrpěl žádnou duševní chorobou, ani poruchou ve vlastním slova smyslu, tedy psychózou. Rozpoznávací i ovládací schopnosti u obžalovaného byly v době spáchání trestného činu lehce sníženy, a to v důsledku prosté, nikoliv patické opilosti. Jednalo se o lehký stupeň prosté ebriety. Do stavu opilosti se obžalovaný přivedl před spácháním činu sám. Soudní znalec dokonce poukázal na skutečnost, že u obžalovaného nebyl zjištěn sklon ke zneužívání alkoholu nebo jiných návykových látek nebo dokonce závislost na alkoholu či jiných návykových látkách. Z tohoto důvodu také nebylo ochranné léčení navrhováno.

Z psychologického hlediska je vysoce pravděpodobné, že u obžalovaného šlo o jednání spadající do kategorie afektdeliktu, tedy jednání podmíněného silnou emotivní složkou. U hlavního líčení soudní znalec vysvětlil, že ani v nejmenším nešlo o tzv. patický afekt, na jehož vrcholu se popisuje ztráta vědomí. V takovém případě jde o mráкотný stav a jednání pak často bývá cizí struktuře osobnosti. Běžný afekt je bouřlivě probíhající emoce a může mít různou podobu, např. afekt-strachu nebo afekt-vzteku. Nejedná-li se však o patický afekt, pak tato skutečnost nemá podstatný vliv na rozpoznávací a ovládací schopnosti.

V rámci psychologického vyšetření obžalovaného bylo zjištěno, že osobnost obžalovaného je konvenčně strukturovaná s tendencí k výrazné sebekontrolě, ovládání s následně městnáním negativních emocí (častějším únikem do fantazijní složky). Jde o jedince, z hlediska hodnotového systému a společenské identifikace, zcela konvenčního a konformního. Jeho rozumové schopnosti jsou v normě a intelektová kapacita spadá do průměru. Obžalovaný nemá sklony k referenci silového sebezprosažení, včetně agresivní reakce. Jeho osobnostní profil je již dlouhodobě fixován. Znalci proto nepředpokládají nějaké změny za obvyklých podmínek, které by nějak vybočovaly z běžných změn vlivem stárnutí. Soudní znalec rovněž poukázal na zjištění, že obžalovaný je schopen zapamatovat si prožitky a vjemy a tyto věrohodně reprodukovat. Sám nemá sklony ke konfabulaci.

Nalézací soud neměl důvodu pochybovat ani o závěrech tohoto znaleckého posudku, který se týkal duševního stavu obžalovaného. Za významné považuje zjištění, že v inkriminované době byly ovládací a rozpoznávací schopnosti obžalovaného A. P. sníženy pouze lehce, a to v důsledku prosté, nikoliv patické, opilosti. Obžalovaný byl dostatečně informován o účincích alkoholu na vlastní organismus, neboť se nejednalo o jeho první kontakt s alkoholem. Tímto důkazem bylo prokázáno v dostatečném rozsahu naplnění druhého znaku subjektu, tj. znaku přičetnosti. Jak rozpoznávací, tak ovládací schopnost obžalovaného nebyla v inkriminované době ani významně snižena ani vymizelá, což by odůvodňovalo úvahy o snížené nebo snad dokonce vyložené trestní odpovědnosti, jak má na mysli ustanovení § 26 resp. 27 trestního zákoníku.

Obžalovaný A. P. byl uznán vinným ze spáchání dvou trestných činů, tj. jednak přečinu nedovoleného ozbrojování a dále pak společensky výrazně závažnějšího zločinu vraždy. Obě skutkové podstaty jsou v trestním zákoně konstruovány jako trestné činy úmyslné. Nalézací soud se proto zabýval i naplnění znaků subjektivní stránky, která rovněž zahrnuje znaky týkající se psychiky pachatele. Obligatorním znakem subjektivní stránky je zavinění. Trestní odpovědnost fyzických osob je konstruována jako odpovědnost subjektivní, tj. odpovědnost za zaviněné jednání. Z teoretického hlediska je zavinění považováno za vnitřní psychický vztah pachatele k podstatným složkám trestného činu, zejména k jeho objektivní stránce a objektu. Zavinění v sobě zahrnuje složku intelektovou (vědění, vnímání pachatele) a složku volní (chtění nebo srozumění), tedy rozhodnutí pachatele jednat určitým způsobem se znalostí

podstaty věci. Při hodnocení zavinění obžalovaného A. P. vycházel nalézací soud především z výše rozebraného znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, který se týkal duševního stavu obžalovaného, ale také z dalších důkazů provedených u hlavního líčení, které spolehlivě prokazují veškeré skutkové okolnosti případu. Jedná se především o důkazy prokazující jednání obžalovaného, jako znak každé z objektivních stránek příslušné skutkové podstaty. V případě zvláště závažného zločinu vraždy jsou rovněž významné důkazy, prokazující jednání obžalovaného před usmrcením poškozeného L. N. i následně po tomto činu. Znaleckým vyšetřením bylo prokázáno, že rozumové schopnosti obžalovaného jsou v normě a jeho intelektová kapacita spadá do průměru. Obžalovaný netrpěl žádnou duševní chorobou, která by byla forenzně významná. Přestože rozpoznávací i ovládací schopnosti obžalovaného byly v inkriminované době sníženy, jednalo se o snížení měrou nepodstatnou, způsobenou nadměrným požitím alkoholu. Obžalovaný si tento osobní stav přivodil sám ze svého rozhodnutí. Nad rámec shora rozebraných důkazů považuje nalézací soud za nezbytné poukázat v této souvislosti na výsledky alkotestu (č.l. 59-60), resp. závěry znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví toxikologie (č.l. 252-256), kterým bylo prokázáno, že v době spáchání trestného činu byl obžalovaný ovlivněn alkoholem. Zpětným propočtem byla stanovena koncentrace alkoholu v jeho krvi v době deliktu cca 0,81-1,33 g/kg. Jednalo se o rozpětí mezi tzv. podnapilostí až lehkým stupněm alkoholové opilosti. Takový stupeň ovlivnění alkoholem je spojen pouze s mírným postižením duševních smyslových a jemných pohybových funkcí. Volní činnost bývá téměř zcela zachována, takže ovlivnění chování nemusí být pozorovatelné. To platí pro stupeň tzv. podnapilosti. Pro horní hranici, která u obžalovaného přicházela v úvahu, tj. pro tzv. stupeň lehké opilosti platí, že v chování se může projevat mnohomluvnost, oslabení morálních zábran a přeceňování vlastních schopností. Tento stav bývá provázen často excitací, euforií, ale někdy zvýšenou agresivitou. Vedle alkoholu bylo v krvi obžalovaného prokázáno také léčivo – Zolpidem, který je hypnotikem navozujícím spánek a Telmisartan (léčivo snižující krevní tlak), jakož i stopové množství kofeinu. Podle závěru znaleckého posudku však tato léčiva pravděpodobně významněji stav obžalovaného v době deliktu neovlivnila. Nalézací soud po zvážení všech rozhodných okolností uzavřel, že není nejmenších pochybností o tom, že obžalovaný A. P. v době spáchání trestných činů především věděl, že k držení střelné zbraně musí mít oprávnění tzv. zbrojní průkaz, věděl, že ho nemá, a přesto zbraň i střelivo držet chtěl. Rovněž není sporu, vzhledem k jeho rozumovému a intelektovému schopnostem, že věděl, že výstřelem z bezprostřední blízkosti do hlavy fyzické osoby tuto může usmrtit. Sám prokazatelně vystřelil dvakrát, když ke třetímu výstřelu byl připraven. Aktivní, opakované jednání obžalovaného a použití adekvátní zbraně, způsobilé usmrtit člověka, svědčí o tom, že obžalovaný poškozeného usmrtit chtěl. To ostatně doznal už ve svých původních výpovědích v přípravném řízení i v telefonátu na tísňovou linku č. 158. Zajištěná pistole, byť nelegálně vyrobená, má zcela nepochybně charakter zbraně ve smyslu ustanovení § 118 trestního zákoníku. Podle citovaného zákonného ustanovení se zbraní rozumí cokoli, čím je možno učinit útok proti tělu důraznější. Aktivní cílené a předem promyšlené jednání obžalovaného A. P., dokonce spočívající ve dvou po sobě následujících výstřelech, směřujících do hlavy, svědčí o tom, že se tohoto činu dopustit chtěl. Nalézací soud proto uzavřel naplnění znaku zavinění ve formě přímého úmyslu podle § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, a to ve vztahu k oběma skutkovým podstatám.

V souvislosti se spácháním zločinu vraždy bylo užito právní kvalifikace podle § 140 odst. 2 trestního zákoníku, tj. tzv. kvalifikované skutkové podstaty. Nalézací soud považoval

za jednoznačně prokázané, nejenom to, že obžalovaný jednal tedy svým zaviněním ve formě přímého úmyslu podle § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, ale ve shodě s obžalobou také uzavřel, že se činu dopustil tzv. **s rozmyslem**. K argumentaci a zejména **obhajobě obžalovaného**, prezentované u hlavního líčení, která prokazatelně směřovala k tomu, že byl k tomuto trestnému jednání, tj. usmrcení poškozeného, fakticky **vyprovokován a jednal v afektu**, považuje nalézací soud za důležité dále konstatovat následující:

V nyní projednávané trestní věci sehrály významnou roli **širší okolnosti skutkového děje**. Jedná se především o události, které dlouhodobě předcházely usmrcení poškozeného jeho zetěm, tj. obžalovaným A. P.. Z těchto událostí lze fakticky dovodit **motiv trestného jednání obžalovaného**. Bylo zjištěno, že vztahy mezi obžalovaným a poškozeným, jako jeho xxxxem, byly špatné několik desítek let, fakticky od samého počátku jejich společného soužití. **Obžalovaný** sám uvedl, že poškozený měl zřejmě jinou představu o xxxxovi své jediné dcery. Tyto úvahy potvrdila také xxxx obžalovaného, **svědkyně H. P.** a jejich xxxx, svědek L. P.. Svědkyně také uvedla, že obžalovaný poškozenému dlouhá léta ustupoval, uzavíral se do sebe, zatímco její xxxx, tj. poškozený se choval dominantně a v posledních letech také sprostě a vulgárně. Svědkyně rovněž popsala a **lékařskými zprávami** (č.l. 473) doložila svoje vážné zdravotní problémy, které dávají do souvislosti s chováním poškozeného. K negativním vztahům mezi obžalovaným a poškozeným se vyjádřil rovněž **svědek L. P.**, který vypověděl, že poškozený se skutečně choval často dominantně, arogantně. Na druhou stranu také připustil, že k němu samotnému, jako svému xxxx, k jeho xxxx, A. P. i jejich dětem se choval poškozený velmi dobře. Projevoval se jako hodný xxxx. L. P., shodně jako svědkyně A. P., připustil, že v určité fázi museli chování poškozeného L. N. korigovat, zejména stran četnosti návštěv v jejich domě, neboť si chtěli zachovat soukromí. Poškozený jejich výhrady zpočátku nesl nelibě, ale později se adaptoval a vztahy se znovu urovnaly. K negativnímu chování poškozeného L. N. na veřejnosti, zejména v rámci sousedských vztahů se vyjádřili svědkové **D. K. a Š. K.**, kteří popsali dvě negativní zkušenosti s poškozeným, jako svým sousedem. Obdobně se vyjádřila i **svědkyně H. K.**, když rovněž **svědek E. D.** hodnotil poškozeného jako svérázného člověka. Negativně hodnotil chování poškozeného L. N. na veřejnosti také **xxxx J. Z.**. Prakticky shodně všichni tito svědkové potvrdili slovní konflikty s poškozeným, avšak ani jeden z nich neuvedl, že by poškozený někoho napadal fyzicky. J. Z. také připustil, že jako xxxx měl k dispozici obecní byty a pokud by obžalovaný s xxxx o nějaký byt žádali např. o takový, který opustil jejich xxxx L. P., pak by jej mohli dostat do nájmu. H. P. však, podle vyjádření svědka, které je shodné s její vlastní výpovědí i výpovědí obžalovaného, nechtěla z rodinného domu odejít, neboť nechtěla svého přestárlého xxxx nechat samotného. Svůj postoj svědkyně H. P., stejně jako samotný obžalovaný, vysvětlili tím, že by měli v obci velmi špatnou pověst proto, že by nechali starého xxxx samotného, zejména když ona od něj dostala dům a hospodářství. Pro úplnost lze konstatovat, že **svědkyně M. B.** se vyjádřila také ke vztahům mezi poškozeným a jeho dcerou H. P., kterou poškozený, podle vyjádření svědkyně, nevnímal jako dospělou ženu. Toto vyjádření svědkyně M. B. je ve shodě s výpovědí vnuka poškozeného, svědka L. P..

Všechny tyto svědecké výpovědi považoval nalézací soud za zcela dostatečné proto, aby si mohl vytvořit rámcovou představu o charakteru dlouhodobého soužití v rodině obžalovaného, jeho xxxx a jejího xxxx, tj. poškozeného L. N.. Nalézací soud nikterak nezpochybňuje, že vzájemné vztahy mezi obžalovaným a poškozeným byly dlouhodobě negativní. Pokud se v posledních letech vzájemné vztahy ještě více vyhroutily, což kromě obžalovaného, svědkyně H. P., potvrdili i svědkové L. P. a A. P., pak není vyloučeno to, že se

tak stalo v důsledku úmrtí jeho xxxx, která byla sjednocujícím článkem v rodině. Není však vyloučeno ani to, že zdravotní, zejména psychický stav poškozeného se v posledních letech zhoršoval také s jeho postupujícím věkem. V době trestného jednání obžalovaného, tj. v době úmrtí měl poškozený 86 let. Vedle ztráty celoživotní partnerky totiž logicky poškozeného mohly trápit vlastní zdravotní obtíže. Pokročilý věk sebou mohl přinést zhoršující se psychický stav, včetně event. psychiatrické diagnózy. Poškozený L. H. se však sám, k otázce svého pohledu na soužití s obžalovaným, nemůže vyjádřit. Ostatně ani jeho psychický stav nemůže být objektivně posouzen např. znaleckým zkoumáním. Není sporu o tom, že jednání obžalovaného dne 16.3.2016 vůči poškozenému L. N. bylo výsledkem jejich dlouhodobých neřešených rodinných sporů. Ani v nejmenším však prokázané skutečnosti nenaplnily zákonem stanovené podmínky § 141 trestního zákoníku. Nejsou proto odůvodněny úvahy o tom, že obžalovaný jednal v „silném rozrušení, ze strachu, úleku, zmatku nebo jiného omluvitelného hnutí myslí anebo v důsledku předchozího zavrženíhodného jednání poškozeného“, tj. pro aplikaci skutkové podstaty trestního činu zabití (141 trestního zákoníku). Nálezací soud již výše poukázal na skutečnost, že podle platné právní úpravy, vycházející zejména z Ústavy ČR a Listiny práv a svobod je život člověka nejvyšší hodnotou, na jejíž ochraně jsou základní právní předpisy konstruovány. Podle čl. 38 Listiny práv a svobod má každý právo na život a nikdo nesmí být života zbaven. Tento elementární ústavní princip pak našel odraz v § 140 trestního zákoníku, který chrání lidský život před úmyslným usmrcením ze strany jiných osob. Nálezací soud musí podotknout, že úmrtí L. N. projednával v rámci trestního řízení a vnitřní rodinné záležitosti hodnotil z pohledu základů trestní odpovědnosti. Ať už bylo náboženské vyznání obžalovaného jakékoliv, či jakkoliv silné, byl povinen na území českého státu ctít Ústavu ČR a z ní vyplývající platnou právní úpravu. Bylo tedy zcela v dispozici obžalovaného a bylo také jeho vlastním rozhodnutím, s kým do xxxxství vstoupí, kde rodinu založí a v jakých podmínkách a s kým bude dále žít. Bylo také ve vlastní dispozici obžalovaného, aby své letité problémy s poškozeným L. N., jako svým xxxxem, jakkoliv řešil nebo se o to alespoň pokoušel, a to zejména za situace, kdy s ním byl v každodenním kontaktu. Ostatně vyslechnutí svědkové xxxxé K. nebo xxxx obžalovaného, A. P., jako osoby o generaci mladší, než obžalovaný, dokonce prokázali dobrou vůli, komunikaci s poškozeným navázali a udrželi ve standardní mezích. Toho dosáhli i přes původně velmi nevraživé a negativní chování poškozeného. Obžalovaný však zvolil cestu, kterou prezentoval u hlavního líčení, totiž tu, že konflikty dlouhodobě neřešil, poškozenému neustále ustupoval a hájil se tím, že ctil starší osoby a nechtěl mu odporovat. Dne 16.3.2016 se však zachoval v rozporu se svými životními zásadami, když nejbrutálnějším způsobem zaútočil na poškozeného, který měl 86 let, byl jeho xxxxem, tedy xxxxm xxxx obžalovaného, xxxx jeho xxxx. Za nejzávažnější však považuje nálezací soud takové jednání obžalovaného, který dokonce nebyl ani ochoten a schopen s poškozeným soupeřit jako muž s mužem či člověk s člověkem, nebyl schopen mu dát nejmenší šanci na svoji obranu. Nálezací soud už shora rozvedl, proč nepovažoval za věrohodnou nově uplatněnou obhajobu obžalovaného o slovní výměně mezi ním a poškozeným. Naopak považoval soud za věrohodné opakované vyjádření obžalovaného, který v přípravném řízení potvrdil, že poškozený prakticky mlčel. Z toho lze dovodit, že jej poškozený svým vyjádřením, byť slovním, nikterak nevyprovokoval. Nově uplatněnou obhajobu považoval soud za účelovou, zjevně směřující ke zmírnění právní kvalifikace. Obžalovaný tedy poškozeného nijak nevaroval, přistoupil k němu zezadu, když poškozený vůbec nemusel vědět, že obžalovaný přišel do místnosti, kde poškozený sám seděl a díval se na televizi. Bez jakékoliv slovní výstrahy nebo alespoň

dialogu, vedeného ve snaze řešit napjaté vztahy v rodině, obžalovaný přistoupil zezadu k poškozenému sedícímu v křesle a sledujícímu televizi, přiložil mu nabitou zbraň nejdříve k jednomu spánku a střelil jej do hlavy. Už takto si musel být vědom, že přivodí jeho smrt. Vzápětí poškozeného obešel a z druhé strany jej znovu střelil do druhého spánku. Poté obžalovaný dokonce několik minut vyčkával, zda bude poškozený ještě jevit známky života. V průběhu této časové periody si nabil pistoli třetím nábojem, aby byl připraven na poškozeného vystřelit potřetí. Vzhledem k tomu, že poškozený známky života nejevil, třetí ránu proti němu nevystřelil. Všechny tyto skutečnosti, tj. aktivní, cílené jednání za použití účinné zbraně, zcela způsobilé přivodit smrt fyzické osoby, svědčí o úmyslu obžalovaného, aby poškozeného usmrtil. Ostatně tento úmysl obžalovaný také slovně deklaroval, nejen v rámci své výpovědi v přípravném řízení, ale zejména bezprostředně po činu v telefonátu na tísňovou linku.

Nalézací soud považuje rovněž za zcela nevěrohodné nové argumenty obžalovaného uplatněné u hlavního líčení, kdy se obžalovaný hájil tím, že chtěl poškozeného pouze postrašit tak, že mu ukáže nabitou pistoli. Obžalovaný předně sám, jak je shora uvedeno, potvrdil, že poškozený věděl, že má obžalovaný ve své dispozici pistoli. Věděl také, že má k dispozici zbraň, a to minimálně díky tomu, že v minulosti obžalovaný zastřelil prašivého kocoura. Pokud byl poškozený tak samolibý a panovačný člověk cholerického typu, na kterého nic neplatilo, jak tvrdil obžalovaný u hlavního líčení, bylo zcela iluzorní předpokládat, že tím, že mu obžalovaný, kterým léta pohrdal, ukáže pistoli, poškozený vzápětí změní svoje letité chování vůči své xxxx i vůči obžalovanému. Kromě toho pokud by obžalovaný měl skutečně v úmyslu poškozeného pouze vystrašit, nemusel zbraň nabíjet a pokud ji nabil, mohl v místnosti vystřelit např. do vzduchu. Pro varování poškozeného rozhodně nepotřeboval cca třináct až patnáct nábojů, které měl k dispozici a které si z ranče vzal. Bezprostředně k usmrcení poškozeného použil dva náboje, další náboje měl připraveny, neboť dva byly zajištěny v jeho montérkách a jeden byl ve znovu nabitě pistoli. Nalézací soud považoval za věrohodnou výpověď obžalovaného, kterou učinil v přípravném řízení, byť ji u hlavního líčení změnil a změnu nedokázal logicky vysvětlit. Jednoznačně v přípravném řízení potvrdil, že před činem seděl ještě asi půl hodiny ve sklepě a dospěl k závěru, že se musí s tím problémem, tedy s xxxxem vyrovnat, chtěl se ho zbavit a tím se zbavit letitého zla (č.l. 139). Vysvětlení obžalovaného, že takto vypovídal v přípravném řízení, protože byl nevyspalý a měl depresi, považuje nalézací soud za zcela účelové, učiněné s cílem dosáhnout mírnější právní kvalifikace. Především pro užitou právní kvalifikaci, tj. usmrcení jiného „s rozmyslem“, svědčí promyšlené racionální chování obžalovaného před samotným činem. Usmrcení poškozeného nebylo dílem zlomku sekundy, dílem okamžiku, ale obžalovaný se na to připravoval, jak ostatně sám potvrdil, spíše několik desítek minut, a to minimálně od okamžiku, kdy si zbraň ze svého ranče přivezl, kdy ji měl ve sklepě. Zde si ji nabil. Dokonce ve sklepě stihl přiložit pod kotlem, jak sám potvrdil, ještě se pomodlil a žádal Boha o radu a prošel dům. Poté požil alkohol, byť v menším množství, avšak prokazatelně se přivedl do stavu mírné opilosti. V konečném důsledku, jak rovněž uvedl, ještě zaváhal před vstupem do obývacího pokoje, když u hlavního líčení uvedl, že stál mezi dveřmi obývacího pokoje a přemítal, co dál. Zcela jednoznačně se tak u obžalovaného A. P. nejednalo o okamžité zkratové jednání, tzv. hnutí myslí. Nejednalo se o situaci, kdy by jednal v nutné obraně, event. jiným zákonným způsobem, jímž by naplnil podmínky vylučující či snižující jeho trestní odpovědnost. Obžalovaný spáchal zločin vraždy „s rozmyslem“, jak vyžaduje ustanovení § 140 odst. 2 trestního zákoníku. Rozmysl je v právní teorii chápán jako méně intenzivní stupeň racionální

kontroly pachatele nad svým jednáním směřujícím k úmyslnému usmrcení jiného než předchozí uvážením. Rozmysl je tak faktickým rozlišovacím momentem mezi vraždou prostou (§ 140 odst. 1 trestního zákoníku) a vraždou premeditativní (§ 140 odst. 2 trestního zákoníku). Nálezací soud se neztotožnil s argumentací obhájkyne obžalovaného o tom, že šlo o tzv. afektdelikt, neboť obžalovaný byl silně rozrušený a neuvažoval nad následky svého jednání, měl hrozný strach o zdraví a život své xxxx. V souvislosti s užitou právní kvalifikací je třeba, kromě shora rozebraných důkazů a veškerých okolností skutkového děje, poukázat také na závěry znaleckého posudku, který se týkal vyšetření duševního stavu obžalovaného. Především intelektové a rozumové schopnosti obžalovaného jsou minimálně průměrné. Rozpoznávací a ovládací schopnosti obžalovaného byly pouze mírně snižené, a to vlivem požitého alkoholu. Do stavu prosté alkoholové opilosti se obžalovaný přivedl sám vlastní nedbalostí. Obžalovaný dokonce při vyšetření připustil, že to bylo proto, aby zmínil vnitřní napětí a snáze mohl jednat. Ze znaleckého zkoumání bylo zjištěno, že obžalovaný byl o účincích alkoholu na vlastní organismu informován, neboť se nejednalo o jeho první kontakt s alkoholem. Obžalovaný tedy nejednal ve stavu tzv. patického afektu, který by byl forenzně významný. Celý průběh událostí, který předcházel prvnímu výstřelu obžalovaného na poškozeného, jednoznačně svědčí o tom, že existoval určitý časový předěl v horizontu několika desítek minut mezi tím, kdy se obžalovaný rozhodl tzv. letitého zla, nebo-li xxxxa zbavit a mezi tím, než skutečně poprvé vystřelil, když ještě v delším časovém horizontu si přenesl zbraň ze svého ranče. Po prvním výstřelu musel obžalovaný zbraň ještě znovu nabít. I zde existovala, byť výrazně menší, další časová perioda, stejně jako mezi druhým výstřelem a jeho přípravou na potenciální třetí výstřel, byť k němu nedošlo. Zjevně tedy mezi momentem, kdy poprvé uvedl zbraň do střelbyschopného stavu, tj. když byl ve sklepech a vlastním výstřelem uplynul určitý časový úsek a obžalovaný A. P. měl během této časové periody, i s ohledem na svoje minimálně průměrné intelektové a rozumové schopnosti, dostatečný časový prostor proto, aby sám, byť krátce, ale přesto zvážil zásadní okolnosti svého zamýšleného jednání. Tyto okolnosti mohl zvážit, jak z hledisek svědčících pro úmyslné usmrcení poškozeného, tak z hledisek, které by svědčily proti tomu. Mohl zvolit event. jiné vhodné prostředky proto, aby poškozeného pouze zastrašil, jak sám tvrdil. Jednání obžalovaného jednoznačně odůvodňuje závěr nálezacího soudu o tom, že obžalovaný jednal minimálně tzv. s rozmyslem. Je sice třeba připustit, že premeditace, jako zvláštní kvalifikační okolnost je obtížně dovoditelná, neboť se jedná o čistě duševní aktivitu pachatele, kterou obvykle nelze vnímat smysly. Lze na ni pouze usuzovat z určitých objektivních okolností, mezi které patří zpravidla verbální projevy pachatele, přípravné jednání, ale i způsob spáchání trestného činu a chování pachatele po činu. Jednání obžalovaného tak, jak je sám popsal, tj. před událostí i po této události, však bylo zcela chladné, jevílo výrazné známky racionality, nikoliv afektu nebo dokonce snad patického afektu, nebo náhlého, omluvitelného hnutí mysli, jak tvrdila jeho obhájkyne. Prokazatelně obžalovaný zvážil základní okolnosti svého jednání, které předpokládal, že uskuteční a v konečném důsledku také uskutečnil. Nálezací soud proto uzavřel, že obžalovaný A. P. naplnil formální kvalifikační znak § 140 odst. 2 trestního zákoníku, když úmyslně usmrtil L. N. a jednal s rozmyslem.

Po zvážení všech rozhodných okolností případu nálezací soud učinil závěr, že obžalovaný A. P. se dopustil nejen přečinu nedovoleného ozbrojování podle § 279 odst. 1 trestního zákoníku, ale zejména zločinu vraždy podle § 140 odst. 2 trestního zákoníku. Stran užitých právních kvalifikací se nálezací soud v plném rozsahu ztotožnil s obžalobou o tom, že

byly splněny podmínky aplikace § 140 odst. 2 trestního zákoníku, tedy že obžalovaný se zločinu vraždy dopustil jednáním s rozmyslem. Pro takový závěr svědčí veškeré shora rozebrané okolnosti skutkového děje i platné právní úpravy. Naproti tomu nalézací soud neakceptoval argumenty obhajoby, přednesené samotným obžalovaným, spočívající zejména v tom, že chtěl poškozeného pouze vystrašit a že jej poškozený sám vyprovokoval tak, že jednal v afektu. Soud neakceptoval rovněž argumenty obhájkyne obžalovaného o tom, že byly naplněny podmínky § 141 trestního zákoníku a obžalovaný, se zřetelem ke všem okolnostem případu, zejména chování obžalovaného, jednal v omluvitelném hnutí myslí, tedy v silném rozrušení. V tomto směru soud poukazuje opětovně na závěry znaleckého posudku, který se týkal duševního stavu obžalovaného i další provedené důkazy, které jsou shora rozebrány. Pro úplnost nalézací soud konstatuje, že v závěru dokazování u hlavního líčení dne 16.11.2016 učinil další důkazní návrhy pouze obžalovaný. Nalézací soud však nepovažoval za důvodné vyslechnout jako svědkyni Z. J., která měla být před lety svědkem fyzického útoku poškozeného L. N. na jeho švagrovou E. N., a to při konfliktu týkajícím se převodu pozemků, příp. restitucí v rámci jejich rodiny. Tato událost zjevně nikterak nesouvisela s trestným jednáním obžalovaného A. P. ze dne 16.3.2016, a proto soud uvedený důkazní návrh zamítl.

V případě skutku popsaného pod bodem 1. výroku rozsudku a ostatně i v případě skutku popsaného pod bodem 2. rozsudku jednal obžalovaný A. P. nade vší pochybnost protiprávně, a to způsobem popsaným ve skutkové větě. Obžalovaný svým objektivně prokázaným jednáním překročil hranice trestní odpovědnosti, neboť porušil zájem společnosti na kontrole opatření a držení střelných zbraní. Obžalovaný porušil elementární hodnoty každé civilizované lidské společnosti, když bez jakéhokoli omluvitelného důvodu zaútočil proti tělesné integritě fyzické osoby, a to dokonce 86ti letého starce, svého xxxxa L. N.. Obžalovaný na poškozeného zaútočil velmi zákeřně a lstivě tím, že k němu přistoupil zezadu, bez předchozí výstrahy, zamířil na něj nelegálně drženou pistolí přímo do hlavy a vystřelil. Proto, aby dosáhl zamýšleného cíle, tj. usmrcení poškozeného, jej stejným způsobem střelil do hlavy i z druhé strany. V přímé příčinné souvislosti s trestným jednáním obžalovaného vznikl zcela neomluvitelný, fatální a zejména neodstranitelný následek, totiž smrt poškozeného L. N.. Jednání obžalovaného je mimořádně společensky škodlivé a tak zcela vylučuje jakékoliv úvahy o jiné odpovědnosti, než odpovědnosti trestněprávní. Ostatně obdobný závěr zaujal nalézací soud i v případě skutku popsaného pod bodem 2., neboť to bylo právě nelegální držení zbraně a střeliva, které umožnilo obžalovanému, aby poškozeného usmrtil, byť si sám zbraň přímo za tímto účelem nevyrobil. Bez zbrojního průkazu několik desítek let držel doma pistoli nezajištěnou, včetně nábojů, a to dokonce tak, že k ní zjevně měly přístup jiné osoby.

Nalézací soud proto uznal obžalovaného A. P. vinným v plném rozsahu obžaloby, když ve shodě s obžalobou také kvalifikoval jeho trestné jednání jako zločin vraždy podle § 140 odst. 2 trestního zákoníku a přečin nedovoleného ozbrojování podle § 279 odst. 1 trestního zákoníku.

B./ Výrok o trestu

Při stanovení trestu a jeho výměry přihlédl soud v souladu s ustanovením § 39 trestního zákoníku především k povaze a závažnosti spáchaných trestných činů, k osobním, rodinným, majetkovým poměrům obžalovaného, jeho dosavadnímu způsobu života i možnostem jeho nápravy. Soud vzal v úvahu skutečnost, že obžalovaný A. P. je starobním důchodcem. V posledních cca 18 letech před odchodem do penze pracoval jako zaměstnanec obecního úřadu v B., tedy v místě svého bydliště. Zde má prokazatelně dobrou pověst, když k jeho chování nebylo nikdy žádných připomínek. To ostatně potvrdil v rámci své svědecké výpovědi xxxxJ. Z.. Bezproblémové chování obžalovaného v místě bydliště pak bylo prokázáno i zprávou obce Xxxx (č.l. 30), která nabídla záruku za vazbu obžalovaného v přípravném řízení. Opisem rejstříku trestů (č.l. 408) bylo prokázáno, že obžalovaný nebyl soudně trestán. Již v přípravném řízení byl obžalovaný vzat do vazby. Zprávou Vazební věznice Brno (č.l. 411) bylo prokázáno, že po dobu výkonu vazby obžalovaný pořádek na cele i v osobních věcech udržoval na požadované úrovni, k příslušníkům vězeňské služby i civilním zaměstnancům se choval slušně a s respektem, hladovku nedržel. Dodatečně předložené lékařské zprávy o aktuálním zdravotním stavu obžalovaného (č.l. 474-475) neměly žádný zásadní důkazní význam ani v rovině základů trestní odpovědnosti ani při rozhodování o trestu.

Soud přiznal obžalovanému polehčující okolnost dosavadní beztrestnosti a jinak řádného života ve smyslu ustanovení § 41 písm. o) trestního zákoníku. Jako výraznou polehčující okolnost hodnotil soud ve smyslu § 41 písm. l) trestního zákoníku také doznání obžalovaného, které napomohlo orgánům činným v trestním řízení k objasnění věci podle § 41 písm. k) trestního zákoníku i skutečnost, že obžalovaný prokazatelně svůj trestný čin, tj. usmrcení poškozeného oznámil úřadům, a to telefonicky na tísňovou linku 158. Jako polehčující okolnost podle § 41 písm. n) trestního zákoníku hodnotil soud i lítost obžalovaného, projevenou v jeho závěrečné řeči u hlavního líčení dne 16.11.2016, byť tuto polehčující okolnost nelze, vzhledem k předchozímu přístupu obžalovaného, přeceňovat.

Jako přítěžující okolnost, ve smyslu ustanovení § 42 písm. n) trestního zákoníku byla hodnocena skutečnost, že obžalovaný spáchal více trestných činů, a to vedle zvláště závažného zločinu vraždy podle § 140 odst. 2 trestního zákoníku i přečin nedovoleného ozbrojování podle § 279 odst. 1 trestního zákoníku, který dokonce páchal po delší dobu, což bylo hodnoceno jako přítěžující okolnost podle § 42 písm. m) trestního zákoníku. Nepochybně pak obžalovaný spáchal trestný čin, tj. vraždu svého xxxxa vůči osobě blízké a vysokého věku, čímž naplnil podmínky přítěžující okolnosti podle § 42 písm. h) trestního zákoníku.

Z výroku rozsudku je zřejmé, že v rámci tohoto trestního řízení byl obžalovanému A. P. trest ukládán za dva trestné činy, tj. za přečin nedovoleného ozbrojování podle § 279 odst. 1 trestního zákoníku a za zločin vraždy podle § 140 odst. 2 trestního zákoníku. **Trest** mu byl proto v souladu s ustanovením § 43 trestního zákoníku uložen jako úhrnný, a to podle toho zákonného ustanovení, které se vztahuje na trestný čin, z nich nejprísněji trestný. V konkrétním případě je zcela jednoznačně takovým trestným činem zločin vraždy podle § 140 odst. 2 trestního zákoníku, na který zákon stanoví trest odnětí svobody v trvání 12 – 20 let. Rozhodování soudu se proto omezilo na určení výše trestu odnětí svobody a způsobu jeho výkonu. Nálezací soud přihlédl ke všem rozhodným kritériím vymezeným v ustanovení § 39 trestního zákoníku. V této souvislosti je nutno opakovaně zdůraznit význam chráněného zájmu, který byl činem obžalovaného A. P. dotčen. Ochrana života je zakotvena nejen v trestním zákoníku, ale i v Ústavě České republiky. Následek trestného jednání obžalovaného, tj. smrt poškozeného L. N. je následkem absolutním a zcela nenapravitelným.

Nalézací soud musí rovněž zdůraznit, že přesto, že se obžalovaný k trestnému jednání doznal, trestný čin oznámil a napomohl orgánům činným v trestním řízení, neshledal soud přesto zákonné podmínky pro uložení trestu odnětí svobody pod dolní hranicí zákonné trestní sazby, jak navrhovala obhájkyň obžalovaného. S přihlédnutím ke všem polehčujícím i přitěžujícím okolnostem, s přihlédnutím k osobnímu profilu obžalovaného, jako pachatele dosud soudně netrestaného, žijícího jinak řádným životem, rozhodl soud uložit A. P. **trest odnětí svobody v trvání 13 let**, tj. mírně nad dolní hranicí zákonné trestní sazby. Tento trest, podle názoru soudu, plně respektuje individuální profil osobnosti obžalovaného, veškeré okolnosti případu, ale i požadavky generální a individuální prevence. Vzhledem k tomu, že obžalovaný nejen dosud nebyl soudně trestán, ale zejména nebyl ani ve výkonu trestu odnětí svobody a spáchaný zločin vraždy měl zjevně původ v neřešených rodinných vztazích, lze důvodně očekávat, že se obžalovaný obdobného jednání nedopustí a trest odnětí svobody tak splní podmínky generální prevence, tj. ochrany společnosti před obdobným jednáním obžalovaného, tak i podmínky individuální prevence. Resocializace obžalovaného je, podle závěrů znalce, fakticky reálná, až je téměř bezpředmětné o ní vůbec diskutovat. Ze zákona byl obžalovaný A. P. pro výkon trestu zařazen v souladu s ustanovením § 56 odst. 2 písm. d) trestního zákoníku zařazen **do věznice se zvýšenou ostrahou**. Trest mu je ukládán za zvlášť závažný zločin vraždy a navíc ve výměře převyšující 8 let. Charakter spáchané trestné činnosti a zejména neodvratný následek jsou, podle názoru soudu, výrazem stupně narušení obžalovaného, na kterého tak je třeba v souladu se zákonem působit prostředky režimu věznice se zvýšenou ostrahou.

Nad rámec ukládaného trestu odnětí svobody, byl obžalovanému uložen v souladu s ustanovením § 70 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku také **trest propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty**. Obžalovaný prokazatelně k usmrcení poškozeného využil podomácku vyrobenou jednoranovou pistoli ráže 22 Long Rifle bez výrobního čísla, kterou si vyrobil a několik desítek let držel aniž by měl k jejímu držení zákonné oprávnění. Stejně tak držel 7 ks nábojů ráže 22 Long Rifle. Pro účely použité pistole měl k dispozici 1 ks ocelové tyčky. Kromě toho rozhodl soud o uložení trestu propadnutí věci, a 1 ks mosazné nábojnice a 2 ks nábojů a 1 ks vystřelené nábojnice. V souhrnu se jedná o předměty, kterých bylo užito ke spáchání zejména přečinu nedovoleného ozbrojování podle § 279 odst. 1 trestního zákoníku a v konečném důsledku, pak části těchto předmětů, i ke spáchání zvlášť závažného zločinu vraždy podle § 140 odst. 2 trestního zákoníku. V souladu s ustanovením § 70 odst. 6 trestního zákoníku tyto propadlé věci připadají státu.

C./ Výrok o náhradě škody

V rámci adhezního řízení, které je součástí trestního řízení, rozhodoval soud i o nárocích na náhradu škody **poškozeného** subjektu **VZP ČR**. Tento poškozený subjekt se se svým nárokem včas a řádně připojil.

Podle § 43 odst. 1 trestního řádu je poškozeným ten, komu bylo trestným činem ublíženo na zdraví, způsobena majetková, morální nebo jiná škoda. Podle § 43 odst. 3 trestního řádu poškozený, který má podle zákona proti obviněnému nárok na náhradu škody, jež mu byla trestným činem způsobena, je oprávněn navrhnout, aby soud v odsuzujícím rozsudku uložil obžalovanému povinnost tuto škodu nahradit. Návrh je třeba učinit nejpozději

u hlavního líčení před zahájením dokazování (§ 206 odst. 2 trestního řádu), přičemž z návrhu musí být patrné, z jakých důvodů a v jaké výši se nárok na náhradu škody uplatňuje.

Před zahájením dokazování u hlavního líčení se svým nárokem na náhradu škody připojila Všeobecná zdravotní pojišťovna ČR, regionální pobočka Ostrava, pobočka pro Moravskoslezský, XXXXký a Zlínský kraj (č.l. 340), která požadovala uhradit škodu ve výši 1.727 Kč. Svůj nárok pojišťovna odůvodnila tím, že se jedná o náklady na dopravu a lékařské vyšetření, resp. ohledání těla poškozeného L. N.. Dílčí položky souhrnné částky doložila Vyúčtováním poskytnuté zdravotní péče (č.l. 342). Podle § 2910 občanského zákoníku škůdce, který vlastním zaviněním poruší povinnost stanovenou zákonem a zasáhne tak do absolutního práva poškozeného, nahradí poškozenému, co tím způsobil. Podle § 2951 občanského zákoníku se škoda nahrazuje uvedením do předešlého stavu a není-li to dobře možné, anebo žádá-li to poškozený, hradí se škoda v penězích.

Nárok poškozeného subjektu byl shledán oprávněným, co do důvodu i co do výše. Nálezací soud proto uložil obžalovanému v souladu s ustanovením § 228 odst. 1 trestního řádu povinnost zaplatit poškozenému Všeobecné zdravotní pojišťovně ČR, se sídlem Praha 3, Orlická 4/2020, IČ: 41197518, škodu ve výši 1.727 Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání do osmi dnů od jeho doručení k Vrchnímu soudu v XXXI prostřednictvím Krajského soudu v Brně.

Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho dotýká, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci a poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody.

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí (§ 246 odst. 1, odst. 2 trestního řádu)

Odvolání musí být ve lhůtě uvedené v § 248 trestního řádu nebo v další lhůtě k tomu stanovené předsedou senátu soudu prvního stupně také odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku, nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Krajský soud v Brně
dne 16.11.2016

JUDr. Jaroslava Bartošová v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:

Beranová